

Kunapipi

Volume 32 | Issue 1

Article 6

2010

Poems

Cyril Wong

Chandran Nair

Nguyen Ton Hiet

Tran Loc Binh

Phan Quynh Tram

See next page for additional authors

Follow this and additional works at: <https://ro.uow.edu.au/kunapipi>

Part of the [Arts and Humanities Commons](#)

Recommended Citation

Wong, Cyril; Nair, Chandran; Hiet, Nguyen Ton; Binh, Tran Loc; Tram, Phan Quynh; and Nguyen, Uyen, Poems, *Kunapipi*, 32(1), 2010.

Available at: <https://ro.uow.edu.au/kunapipi/vol32/iss1/6>

Research Online is the open access institutional repository for the University of Wollongong. For further information contact the UOW Library: research-pubs@uow.edu.au

Poems

Abstract

Excerpt from Satori Blues

After the hard hours this rain

Grandfather

For Laura

Cenotaph

Dry words

Speech of A Poet

The Poet

On words

On words (the reverse)

Two Variat ons on the Columns 'Making Friends ' and 'Short Messages '

Reading Kieu

Authors

Cyril Wong, Chandran Nair, Nguyen Ton Hiet, Tran Loc Binh, Phan Quynh Tram, and Uyen Nguyen

Cyril Wong

EXCERPT FROM *SATORI BLUES*

Stop swinging and the world swings
 like a gate into you; the trick
 is to move with the gate. Give the mind
 as an open road and watch it stagger to a halt.
 To not-act is also to act. Ripple to
 Calm; wave to bigger wave to calm again.
 Let the weather outside settle into
 The weather inside. Sun beats, wind
 Sits, leaves rest in a circle around us.

Forget to remember; remember to forget.
 Light carves my shadow into a rock,
 beckons and merges it with the shadow
 of a tree. A child's laugh calls down
 bridges into this world. That slow walk
 back to the car, our minds filled with
 inaudible music. Listening is its own silence.
 Rocks and shells have nothing to say.
 Why pay attention anyway?
 I think Shunryu Suzuki was trying to explain

that you are that which is sound.
 Inhale, exhale: success is only possible
 Whenever you fail. He closed his eyes
 To change but nodded asleep instead.
 Don't do it because you want to arrive,
 Then nothing can appear as love
 For the very first time. At the height
 of their meditation, their brains lit up
 in a way never before seen by scientists.
 The difference between self-hypnosis
 and meditation is the difference
 between escape and a settling into clarity.
 Wind chimes urged us into a sudden
 state of knowing. After saying the word
Buddha, the monk rinsed his mouth
 three times. An earthquake between

idea and reality. Belief, disbelief;
self, non-self; to cling or not to cling.
Look down and you have already fallen.
Look up and the sky is a bluer earth.

Look away and the way is everywhere.
Forgive the past for repeating for it knows
not what it does. No one truly vanishes,
which is the root of every crisis. Call it
a paradox; call it anything you like. What is it
about living that fills me with this gift
of fraud. Pain unconvincing. Neither does
relief. The difficulty of entering
the oasis of a familiar tree, the sky as *sky*.
We impose our straight lines upon nature

which is squiggly. Alan Watts describes
Euclid as possessing a weakened intellect
for his simplistic geometrical shapes.
String theorists themselves cannot agree
on which theory best describes
the universe. U.G. apologized for having
'no teaching here, just disjointed, disconnected
Sentences.' And emphasized, 'There is
nothing to understand.' If you must burn,
burn away every preconception and see

what happens. There is a place called alone
that we would rather die than visit.
Happiness is the poorest aim; we lose
when we think we have gained.
Mother was only interested in heaven;
nibbāna made no sense, no sense at all.
Why is birth so significant? Why is death?
Because, because, because. Edge thought out
so serenity spreads from cell to cell to cell.
Search for the mind and find only things;

search for things and find only mind.
I began to see myself from a distance,
a bundle of energies instead of feelings.
One enlightenment after another and another.
What have I said thus far? Webs
of images spun out of electrified air,
flickering and flickering out.

Everything, nothing; past and present;
design, no design; what do you cling to
to save your life? Deep breath now

(*Satori Blues: A Poem*, pp. 18–25.)

Chandran Nair

AFTER THE HARD HOURS THIS RAIN

I

sipped like some rare wine
contentment has no edge,
only a spreading warmth, love.
glow gently, take your time.
you own this vineyard now, all yours.
cask contentment, let it mature
and never remember the bitter taste
in other wines gone sour

II

you've got love to age you,
gently let it draw the lines
soften the rough cutting edges,
the lust you once believed in
till your eyes see another face,
now also your own, peaceful.
in this vineyard let no wind
prophesy the dialectic of days
grown in poorer soils

III

walk the vineyard where love grows,
vines climb the trellis
into a sun no longer drying,
and the wind that once roared vengeance
falls gentle on skin, penitent.
walk your vineyard and be content
while the fences come down
one by one

(from *reaching for stones: collected poems (1963–2009)*, p. 122)

GRANDFATHER

the seventy six years beneath his eyes
burst like rain, flood my earth with desolation.
his seventy-six years have compromised my eyes
into hardness that grows on me,
the imprint of his frown I wear
without his laughter

grandfather walks the bunds of seasons,
ploughing, sowing and harvesting years.
in drought stricken months
he wears old age as lightly as his beard,
his smile transcends

to be born from unlucky seeds,
a friend once wrote, is tragedy;
the curse flows unmuted, immutable —

only the hot stares of the gods persuade the proud

gods bothered him,
but temples missed his sacrifice.
he found truth, relief, away from divinity,
spacing out years in padi fields,
unfolding particular nuances, lack of attainment

like the padi stalk, once green, easily bent,
he grew with age, aged to ripened toughness
to resist anger, misfortunes of stricken years
with dignity, unpersuaded

(from *reaching for stones: collected poems (1963–2009)* p. 34)

FOR LAURA

and the hair that you cut
which the wind will now miss
and the wine in your smile
which the rain will not wash,
what of them?
they are of the past, sleeping
when the risen day had fled.
for our waking and our sleeping
there is only the bright sun
drying our intentions and our hurts:
what of them, when each morning
we compose our sorrows into faces,
walking down the streets of our hells
not cared for, or by, alone waiting
as the wind and rain will wait
for your hair to grow again

(from *reaching for stones: collected poems (1963–2009)*, p.78)

CENOTAPH

they have built a cenotaph
to remember that you died.
long ago, heads on bamboo poles
adorned bridges, we remember
but understand memories can't be thicker
than joint projects

we will come with abacus
to calculate among your bones
the veneration due you
in churches and mosques
you never prayed in, forgetting
that your bones are temples
you often walked in

(from *reaching for stones: collected poems (1963–2009)*, p. 26.)

DRY WORDS

I have broken from the past,
history etched in ancestral blood,
bodies sword torn, shields hacked
to hands that have turned to writing
and dashed across my throat dry words

I have turned the world around
faced another burning sun
and been warmed by it; heat
may one day be a searing memory
that I too have loved, given unstintingly
and found the hurts deeper than fear
of a loved one's voice faltering
talking of some astrological doom
lurking between lean years.

I have lived between these words
found the days quietly slipping
into softness and anger into calmness,
because I love you, ivy

(from *reaching for stones: collected poems (1963–2009)*, p. 121)

Nguyễn Tôn Hiệt

SPEECH OF A POET

Ladies and gentlemen,

Today I come here not to talk to you.

Today I come here to talk to myself.

Today I come here to talk to myself about things that I cannot talk to anybody else.

Today you come here not to listen to me talking to you.

Today you come here to listen to me talking to myself.

Your presence and your quiet and patient listening are necessary conditions for the talk today.

Without these conditions, the talk today cannot take place, although the audience of the talk today is not you, but myself.

You do not need to understand what I talk about.

You do not need to oppose or agree with what I talk about.

You only need to keep quiet and listen to me.

Only need to listen.

No need to understand.

Only need to listen to my voice.

Only need to listen to the way I am uttering sounds, changing tones, altering volumes, varying speeds, modifying pitches, mutating rhythms, repeating, expanding, improvising and ending.

You do not need to know what I am talking to myself about.

If you have any feedback, please say it to yourself.

This conversation from now on will be the conversation between you and yourself.

I do not need to know.

Now I only request you to patiently and quietly listen to my voice until my talk finishes.

Respectfully thank you.

(translated from Vietnamese by Hoàng Ngọc-Tuấn)

DIỆN VĂN CỬA NHÀ THƠ

Kính thưa quý vị,

Hôm nay tôi đến đây không phải để nói chuyện với quý vị.

Hôm nay tôi đến đây để nói chuyện với chính tôi.

Hôm nay tôi đến đây để nói với chính tôi những điều tôi không thể nói với bất kỳ ai khác.

Hôm nay quý vị đến đây không phải để lắng nghe tôi nói chuyện với quý vị.

Hôm nay quý vị đến đây để lắng nghe tôi nói chuyện với chính tôi.

Sự hiện diện của quý vị cùng sự im lặng và kiên nhẫn lắng nghe của quý vị là những điều kiện cần thiết cho cuộc nói chuyện hôm nay.

Không có những điều kiện ấy, cuộc nói chuyện hôm nay không thể diễn ra, mặc dù đối tượng của cuộc nói chuyện hôm nay không phải là quý vị, mà là chính tôi.

Quý vị không cần phải hiểu những gì tôi nói.

Quý vị không cần phải chống đối hay đồng ý với những gì tôi nói.

Quý vị chỉ cần lắng nghe tôi nói.

Quý vị chỉ cần im lặng và kiên nhẫn lắng nghe tôi nói.

Chỉ cần lắng nghe thôi.

Không cần hiểu.

Chỉ cần lắng nghe tiếng nói của tôi.

Chỉ cần lắng nghe cách tôi phát âm, chuyển giọng, lấy hơi, tăng giảm cường độ, tăng giảm tốc độ, tăng giảm cao độ, thay đổi tiết tấu, lặp lại, khai triển, ứng biến và kết thúc.

Quý vị không cần phải biết tôi đang nói với chính tôi điều gì.

Nếu quý vị có bất cứ điều gì muốn phản hồi xin quý vị hãy nói với chính quý vị.

Cuộc đối thoại từ đây trở đi sẽ là cuộc đối thoại giữa quý vị với chính quý vị.

Tôi không cần biết.

Bây giờ tôi chỉ yêu cầu quý vị kiên nhẫn im lặng lắng nghe tiếng nói của tôi cho đến khi cuộc nói chuyện của tôi chấm dứt.

Trân trọng cảm ơn quý vị.

Trần Lộc Bình

THE POET

He is confined in the prison of words
 The prison is totally made of words
 Its fences are built of words
 Its walls are paved with words
 Its bars are forged with words
 All policemen and correctional officers are also words
 Rations supplied twice a day are words
 Dry, hard and tough words. He pours them into his mouth, chews and swallows,
 and often feels pain in his throat
 He prefers porridge. Porridge is also made of words, soft and wet, no need to
 chew, naturally dissolved in mouth.

He has lived in this prison for how many years who knows
 The cell is dark
 Every day he sees the sun going past the narrow barred window exactly one
 time
 The sun is made of words, bloody red
 At times he also sees the moon going past the same place
 The moon is made of words, sometimes pale white, sometimes deep green
 Otherwise, he sees nothing else

Once he committed suicide
 He put his head into the noose dangling from the ceiling of the cell
 The noose was braided with words, including many foreign words
 He was not dead. But the noose was encased so deeply into his neck that it could
 not be removed anymore
 Now wherever he goes, he drags a rope behind him, clattering

He found a pistol and shot his own head
 The bullet was made of words
 From his head, some wet and viscous words flowed out
 Slopping on his face, forming scars
 Where the bullet pierced through was a very deep hole
 Somebody called it an 'abyss'
 But he was not dead

To destroy himself, he eats himself
 He eats slowly, gradually

Eating upwards: legs, groin, abdomen, chest and finally his arms

Only the head remains

He cannot eat his own head

He cannot bite, chew and swallow his nose, eyes, ears, forehead, chin, nape and skull

Though they are very near

And he really wants to

The last two things he can eat are his lips and tongue

But, feeling scared for the first time, he dares not eat his lips and tongue

He knows even if he eats his lips and tongue he is still not dead

He will continue to live with a head made of words, scrawny, lonely and silent

He feels scared

No, he must keep his lips

To smile and kiss (if possible)

He must keep his tongue

To talk, cry and swear, when necessary

(translated from Vietnamese by Hoàng Ngọc-Tuấn)

NHÀ THƠ

Hắn bị nhốt trong nhà tù của chữ
Toàn bộ nhà tù làm bằng chữ
Hàng rào dựng bằng chữ
Tường vách xây bằng chữ
Các chấn song được đúc bằng chữ
Cả công an và quân giáo cũng là chữ
Đồ ăn được cấp phát hai lần mỗi ngày là chữ
Những chữ khô, cứng và dai. Hắn đồ vào miệng, nhai và nuốt, nhiều khi đau
buốt cả cổ
Hắn thích ăn cháo hơn. Cháo cũng được chế tạo bằng chữ, mềm và ướt, không
cần nhai, tự nhiên tan trong miệng

Hắn sống trong nhà tù không biết bao nhiêu năm
Phòng giam tối
Mỗi ngày hắn thấy mặt trời đi qua vuông cửa nhỏ có song chấn đứng một lần
Mặt trời bằng chữ, đồ nọc
Thỉnh thoảng hắn cũng thấy mặt trăng đi ngang qua nơi ấy
Mặt trăng bằng chữ, có khi trắng nhợt, có khi xanh mướt
Ngoài ra, hắn không thấy gì nữa cả

Có lần hắn tự tử
Hắn dút đầu hắn vào sợi dây thòng lọng treo lơ lửng từ nóc phòng giam
Sợi dây được kết bằng chữ; nhiều chữ là tiếng nước ngoài
Hắn không chết. Nhưng sợi dây ăn sâu vào cổ hắn không thể nào gỡ ra được
Đi đâu hắn cũng kéo lê sợi dây theo, xúng xoảng

Hắn tìm được một khẩu súng và tự bắn vào đầu
Viên đạn làm bằng chữ
Từ đầu hắn, mấy chữ con con ươn ướt nhọn nhót chảy trào ra
Tràn lên mặt, thành những vết sẹo
Nơi viên đạn xuyên vào là một cái lỗ sâu hoắm
Có người gọi là “hố thẳm”
Nhưng hắn không chết

Để tự huỷ diệt, hắn ăn chính hắn
Hắn ăn dần, ăn dần
Từ dưới lên: chân, háng, bụng, ngực và cuối cùng là hai cánh tay
Chỉ còn cái đầu

Hắn không thể ăn cái đầu hắn được
Hắn không thể cắn, nhai và nuốt cái mũi, đôi mắt, lỗ tai, cái trán, cái cằm, cái
gáy và cái sọ của hắn được
Dù chúng rất gần
Và hắn rất muốn

Hai vật cuối cùng hắn có thể ăn được là đôi môi và cái lưỡi của hắn

Nhưng, lần đầu tiên run sợ, hắn không dám ăn đôi môi và cái lưỡi
Hắn biết cho dù ăn hết đôi môi và cái lưỡi, hắn vẫn không thể chết được
Hắn sẽ sống tiếp với cái đầu bằng chữ lông lốc, cô đơn và câm lặng
Hắn sợ

Không, hắn phải dành đôi môi lại

Để cười và để hôn (nếu có thể)

Hắn phải dành cái lưỡi lại

Để nói, khóc và chửi, khi cần

Phan Quỳnh Trâm

ON WORDS

K.

I read

I read top-down

I read bottom-up

from left to right

from right to left

I read from the front

I read from behind

slowly

faster

I read the first part

the mid-part

the last part

I finger

I contemplate

every single word

every single word

every single word

period

comma

colon

semi-colon

hyphen

slash

parenthesis

quotation mark

exclamation mark

ellipsis

question mark

question mark

ellipsis

question mark

words and symbols

not drawn from you, K.

not from you...

passion/betrayal

from the love of the words

for the sake of the words

ON WORDS (THE REVERSE)

for the sake of the words
 from the love of the words
 passion/betrayal

not from you...
 not drawn from you, K.
 words and symbols

question mark
 ellipsis

question mark
 question mark
 ellipsis
 exclamation mark
 quotation mark
 parenthesis
 slash
 hyphen
 semi-colon
 colon
 comma
 period

every single word
 every single word
 every single word
 I contemplate
 I finger

the last part
 the mid-part

I read the first part
 faster
 slowly

I read from behind

I read from the front

from right to left
 from left to right

I read bottom-up

I read top-down

I read

K.

(translated from Vietnamese by Hoàng Ngọc-Tuấn)

DẤU/CHỮ

K.

B. đọc

B. đọc xuôi

B. đọc ngược

B. đọc từ trái qua phải

B. đọc từ phải qua trái

B. đọc từ đằng trước

B. đọc từ đằng sau

B. đọc chậm

B. đọc mau

B. đọc đoạn đầu

B. đọc đoạn giữa

B. đọc đoạn cuối

B. mân mê

B. ngắt nghỉa

từng chữ

từng chữ

từng chữ

từng dấu chấm

từng dấu phẩy

từng dấu chấm phẩy

từng dấu hai chấm

từng dấu ngoặc đơn

từng dấu ngoặc kép

từng dấu gạch ngang

từng dấu gạch chéo

từng dấu chấm than

từng dấu ba chấm

từng dấu chấm hỏi

chấm hỏi

ba chấm

chấm hỏi

những dấu, những chữ không đi ra từ K.

ình yêu/sự phản bội

đến từ những dấu/chữ

DẤU/CHỮ (NGƯỢC LẠI)

đến từ những dấu/chữ
tình yêu/sự phản bội

những dấu, những chữ không đi ra từ K.

chấm hỏi

ba chấm

chấm hỏi

từng dấu chấm hỏi
từng dấu ba chấm
từng dấu chấm than
từng dấu gạch chéo
từng dấu gạch ngang
từng dấu ngoặc kép
từng dấu ngoặc đơn
từng dấu hai chấm
từng dấu chấm phẩy
từng dấu phẩy
từng dấu chấm

từng chữ

từng chữ

từng chữ

B. ngắm nghía

B. mân mê

B. đọc đoạn cuối

B. đọc đoạn giữa

B. đọc đoạn đầu

B. đọc mau

B. đọc chậm

B. đọc từ đằng sau

B. đọc từ đằng trước

B. đọc từ phải qua trái

B. đọc từ trái qua phải

B. đọc ngược

B. đọc xuôi

B. đọc

K.

Uyên Nguyên

TWO VARIATIONS ON THE COLUMNS ‘MAKING FRIENDS’ AND ‘SHORT MESSAGES’

1. GIANG KIEU¹

Tomorrow when I come back to the old alleys
 who still stays there
 over the pages of the letters unfolded throughout an ageless life
 by the roots of the *hanh duong*²
 under the motionless moon
 I ask
 since the time of Giang Kieu
 the plantation mansion has been abandoned in coldness
 the moon on the west citadel has gone astray to another town
 the flowers have forgotten their age
 the grassland has been covered in mist
 the west lake has become muddy
 the autumn waves
 dark
 cold

Tomorrow when I come back to the old alleys
 I seemingly hear
 the ancient fiddles
 sing to the folds
 of a lost life
 the tunes wander along rows of chrysanthemums

Tomorrow
 when I stray into the town of
 Jiang-dong
 I will not see the two Kieu sisters³
 where have they gone
 one early dawn
 they have left their lutes on the southern fields

Tomorrow
 when I come back to the old cities
 I won't be able to recognise
 Hanoi
 Saigon

my karma⁴ will offer me
an incense bowl in the temple
cold
after a long journey

Tomorrow when I come back to the old cities
in a moonlit alley
I will look for
the ageless fragrance
I will read the books
in the books I will see
the pretty silhouettes of Kieu

Tomorrow when I stray into another town
I will nurse the flowers
beholding sunset on the other side of the misty riverbank
wondering about
separation and reunion
perhaps when I stop searching
I will
meet
again
the old acquaintances

Tomorrow
when I come back to my home town
I will burn all the books
draw a new portrait
feel a reminiscent fragrance
from remote paths

Coming back
tomorrow
to the old alleys
someone will see
a fairy
stepping down to earth

(12/08/98)

2. READING KIEU⁵

Who are you
 why reliving the sunsets
 on another long river
 embarking on an unintentional
 homecoming
 you
 the lonely walker
 with your luggage for the rest of your life
 after a journey under the widowed moon
 have strayed into unknown destination
 one early dawn you have emigrated
 from your rural or suburban home

Who are you
 since a certain autumn
 you have stayed in a motionless misty field
 without knowing
 flowers have stopped falling on your front porch

Where have you come from
 elegant city of Chang'an
 or Kham Thien town in Hanoi
 a flower straying into the brothel
 destiny of a songstress
 with fiddles and moon and plum blossom for your expression
 Where is the Qiantang Jiang⁶
 separation and reunion
 like waves on the river

Who are you
 morning dew
 seasons of flowers
 endless loneliness
 an empty hundred years
 a humble cedar tree

Where are you from
 are you from the far frontier beyond the river
 with standing posture of an angel
 but in your youthful age

a footstep has changed your life
the stars have determined your fate as a surrendering rebel

nidàna⁷

hearts of beautiful women

karma

Where are the thousand-mile roads the wandering footsteps the great and talented man travelling the four seas

where are you

why straying

into the monotonous sounds of the lute

Who are you

in this cul-de-sac

the long spear thrusting into a vacuum space

where is your love bed

once celebrating the floral-lanterned night

Where are you from

are you from the plantation mansion with moonlight and noble music

in the pavilion you enjoy reading

an endless book

words

creating

poetry

expressing

heart

talent

destiny

status

It was said

great career is in service of humanity

not of only a narrow circle

so why struggling for power

the Le dynasty has gone

the Nguyen dynasty has gone

only humans remain

and their feet walking toward the sunrise

Who are you

why must you

send your heroic heart back to homeland

eager to see happiness reborn in the old capital

you need not wait three hundred years

for poetry and music to come back

from desolation

and coldness

Poetry and music can blossom within
a talented man who sits alone under the misty moon

(17/08/98)

(translated from Vietnamese by Hoàng Ngọc-Tuấn)

NOTES

- ¹ Giáng Kiều is a fairy character in the Vietnamese ancient tale *Bích Câu Kỳ Ngộ* (*The Extraordinary Meeting at Bích Câu*). The young scholar Tú Uyên fell desperately in love with a beautiful young woman, and he bought a painting of a fairy that looked exactly like her. Days and nights he adored the painting as if it were a real human being. One day, the fairy stepped out from the picture and returned his love.
- ² *hạnh đường*: this word has a double meaning: 1/ a type of tree that has fragrant flowers; 2/ a house where people come to nurture their morality.
- ³ The two Kiều sisters are Thuý Kiều and Thuý Vân in the Vietnamese epic poem *Truyện Kiều* (*The Tale of Kiều*) written by Nguyễn Du (1766–1820). *Truyện Kiều* is widely regarded as the most significant work of Vietnamese literature. The poem recounts the life, trials and tribulations of Thuý Kiều, a beautiful and gifted young woman, who has to sacrifice herself to save her father and younger brother from prison. She sells herself into marriage with a middle-aged rich man, not knowing that he is a procurer, and is forced into prostitution. After 15 years in prostitution, she escapes and attempts suicide by drowning herself in a turbulent river but is saved by a nun, and is eventually reunited with her family. However, it in a twist of irony she discovers that her lover has married her sister.
- ⁴ *karma*: The total effect of a person's actions and conduct during the successive phases of the person's existence, regarded as determining the person's destiny.
- ⁵ *The Tale of Kiều*. See footnote 3.
- ⁶ A great river in Hang-chow (China) famous for its monstrous tidal bore. Thuý Kiều jumped into this river to attempt suicide.
- ⁷ *nidāna*: A contributory cause or condition. It is the term used for each of the twelve links that constitute the chain of Dependent Origination (*pratitya-samutpada*).

HAI BIÊN KHÚC TỪ MỤC KẾT BẠN VÀ NHẢN TIN

1. GIÁNG KIỀU

Mai về hẻm phố
Mai về hẻm phố
trang thư mở một đời không tuổi
gốc hạnh đường
trắng đứng
hỏi
từ Giáng Kiều hoang
lạnh thảo trang
thành Tây trắng lạc phố
hoa biết tuổi về đâu
thảo điền sương
tây hồ lịch lịch
mông
lãnh
thu ba

Mai về hẻm phố
chùng nghe
hồ nhị
những nếp gấp phản đời
đã mất
đàn đi bước hoàng hoa

Mai
về lạc phố
Giang Đông không gặp
Nhị Kiều đâu
l sớm
đàn Quyên ở lại đồng Nam

Mai
về phố thị
không hay
Hà Nội
Sài Gòn
bát hương đèn thần xá
ngãi duyên đưa
lạnh
l trở đường

Mai về phố thị
một hẻm trắng
tìm
hương không tuổi
độc thư
thư trung hữu nữ
về trắng duyên những dáng Kiều

Mai về lạc phố
ương hoa
hoàng hôn biên ngoại trường giang sương
biết đâu
ly hợp
những ngày không
tìm
gặp
lại
lừa đời quen
thôi đã

Mai
về hợp phố
sẽ phản thư
chân dung vừa mới
đường xa đâu đó
hương ba

Ai về
mai
hẻm phố
tiên
1 bước xuống đời

(12/08/98)

2. ĐỘC KIỀU

Người là ai
sao sống lại những hoàng hôn
l trường giang khác
cuộc hồi hương
không định trước
nào ai
người độc bộ
hành trang cho phần đời còn lại
sau đường trắng goá phố
đã về đâu bước lạc
đồng nội thị thành
l sớm thiên cư

Người là ai
từ độ thu nào
ở lại đồng sương đứng
tiền đình hoa lạc
tận
không hay

Người từ đâu
Trường An nhả phố
Hà Nội Khâm Thiên
hoa lạc thanh lâu
nghịch đàn kỹ nữ
nào nhị nào hồ nào trắng nào tuyết mai tâm sự
Tiền Đường đâu
ly hợp
giang ba

Người là ai
sớm mai sương
những thì hoa
cô tận
trăm năm không
gốc thành tùng

Người từ đâu
biên đình giang ngoại
dáng đứng thiên thần
tuổi bình minh

một bước đổi đời
sao định số hàng thần

duyên

lòng mỹ nữ

ngiệp

đâu đường thiên lý đâu bước giang hồ đâu chí lớn tứ thiên tài tuần

người đâu

thôi

sao lạc

đứng âm đàn

Người là ai

bước đường cùng

trường thương lạc bộ

chiếu giường đâu

phẳng nếp đời trang

hoa đăng

thôi đã

Người từ đâu

thảo trang trắng nhả nhạc

thư lâu độc lạc

không mình đại trường thiên

từ

tâm

hành tâm sự

tài

định than

thì

số

nghe đâu

ngiệp lớn đề đời

không phải vị than

sao chia chánh phụ

nào đâu Lê

nào đâu Nguyễn

chỉ còn lại con người

và bước tiến về hướng bình minh

Người là ai

sao phải

đưa hùng tâm về địa các

đón đại lạc lại trường an

đâu đến ba trăm năm

thì đàn

mông